Estée Velier

Koa

Lupul de la Shandaken

Decembrie 2019

Copyright © 2019 by Estée Velier
Toate drepturile de proprietate intelectuală sunt rezervate.
Orice reproducere a textului fără permisiunea scrisă a autoarei, exceptând citatele folosite în recenzii, este strict interzisă.
Coperta Creative Commons Zero
ISBN GGKEY : NSK5Q5JU8NY

La capturarea stelelor
Și întinarea zorilor,
Nu pot privi cu nepăsare.

Plecând de pe marginea prăpastiei, unde stătusem să mai fac câteva fotografii și să-mi mai bucur puțin sufletul cu peisajul, am apucat-o din nou printre brazii falnici, care, mlădiindu-și ramurile bogate și umbroase sub vântul molatic, răspândeau cu generozitate în aerul de altitudine mireasma lor tare, îmbătătoare.

- Koa ? am întrebat simțind că lupul nu se mișcase din loc.

M-am oprit, uitându-mă în direcția sa. El, de pe dâmbul pe care și-l alesese drept punct de observație, întoarse capul pe jumătate. Atent în continuare la foșnetele pădurii, privi tot printre desișuri, adulmecând vântul schimbător, ciulind urechile la sfada unor gaițe, urmărind o șopârlă pătată cum dispărea sub o piatră. Eu, surâzând, l-am chemat iar :

- Hai, băiete ! Să nu mai irosim vremea ! Mai avem de urcat !

El își înalță ochii arămii la mine. Îmi citi starea vioaie (puteam simți asta), totuși, nu se lăsă molipsit de ea. Impasibil, coborî dâmbul și mă urmă.

Și împreună, am mers înainte, cutreierând în voie munții vastei rezervații, ce apărau în mai multe linii cătunul în care trăiam de puternicele vânturi de est și de vest … Un obicei de la care mă abăteam rareori; cum nu mă abăteam nici de la cel de a o șterge de acasă foarte devreme, înainte ca micuții să se trezească, conștientă că altfel n-aveam să mai ajung nicăieri, ei pricepându-se atât de bine la a mi se încurca în fuste și a mă convinge cu vocile lor dulci și somnoroase să-i iau cu mine, încât mi-era imposibil să nu le fac pe plac. Iubindu-mi copiii ca pe ochii din cap, le eram, bineînțeles, cel mai bun prieten, petrecându-mi tot timpul liber cu ei și nerefuzându-le nimic niciodată, însă, oricât de mare îmi era nevoia de a-i avea aproape și de a le citi inocența pe chip, din când în când mai aveam nevoie și de momente doar pentru mine. De ieșiri solitare prin locuri neumblate, unde să pot să mă rup de lume și să mă regăsesc. Unde să-mi amintesc cine eram și ce căutam.

Am zâmbit amintindu-mi graba cu care mă dădusem jos din pat și cum demarasem odată cu zorile, cu toate că nu eram o persoană foarte matinală. Cel puțin în comparație cu lupul, ce părea să nu doarmă niciodată și care, anticipându-mi intențiile, așteptase lângă mașină. Întâmpinându-mă cu un mârâit familiar, își frecase botul de gâtul meu cât îmi trecusem eu mâna prin blana-i sură și deasă bătându-l pe omoplați ca, după ce-i deschisesem portiera și-l poftisem înăuntru, să se încovrige pe scaun și să moțăie tot drumul.

Nu înțelegeam cum reușea să-și țină emoția în frâu atât de bine, căci până nu opream motorul, aproape că nu deschidea ochii. Însă, de îndată ce sărea din mașină și inhala aerul de munte, îl vedeam cum se transforma ... Nările cum îi fremătau, pieptul cum i se umfla făcându-l să pară de două ori mai mare, ochii cum îi scânteiau stăpâniți de dorința de a se lăsa în voia instinctelor, în câteva momente, el scuturându-se de imaginea de animal de casă și redevenind lup. O sălbăticiune în libertate, în mediul în care se născuse și crescuse și de unde, din nefericire, fusese smuls într-o zi fatidică pentru a fi azvârlit în mijlocul unor fiare fără suflet, ce nu-și puteau hrăni altfel existența putredă.

M-am înnegurat amintindu-mi povestea aceea și oprindu-mă, l-am căutat din nou cu privirea prin hățișuri. Unde era ? Nu o dată se întâmpla să-l pierd din ochi în verdele-pământiu al tufelor în care orice vietate dornică de a trece neobservată își afla lejer camuflajul ideal, însă nici nu mă impacientam vreodată, știind că nu putea fi departe și văzându-mi de drum liniștită până ce hotăra singur să iasă la lumină.

L-am observat ceva mai încolo, în spatele unor ferigi, moment în care întoarse capul și el - deși eu nu scosesem nici un sunet - arătându-mi o privire calmă și sigură de sine, felul lui de a-mi spune că nici o primejdie nu pândea pe aproape ... O privire cu totul opusă celei de acum doi ani și jumătate când îl văzusem întâia oară ... Și cu totul altfel decât s-ar fi așteptat oricine să vadă la el, cunoscându-i povestea.

Deoarece Koa nu era un animal de companie, în pofida faptului că doar el mă însoțea în aceste scurte aventurări prin ținut. Din ziua în care Nahua îl adusese la Shandaken, pe proprietatea mea, viețile amândurora se schimbaseră. A mea, pentru că hotărâsem să-l iau în grijă punând astfel capăt suferințelor sale, a lui, pentru că-mi permisese să mă implic. De unde

găsisem curajul de a întreprinde o acțiune atât de riscantă, ca aceea de a trăi zi și noapte în preajma unui lup considerat numai bun de împușcat de către bestiile ce-l chinuiseră doar pentru plăcerea de a scoate fiara din el ca pe urmă să-și bată joc de disperarea lui, era și acum o nebuloasă în mintea mea, de vreme ce nu-mi stătea în fire să mă expun unei primejdii când nimic nu mă obliga s-o fac.

Săptămâni în șir după instalarea lui în țarcul amenajat în parcul în care-mi stabilisem reședința, îi urmărisem agitația furibundă, privirea turbată, încleștarea colților și urletele înfiorătoare, întrebându-mă cu oarece îndoială dacă nu cumva încercarea-mi de a-i oferi o existență diferită de cea de care avusese parte în captivitate era o străduință dinainte sortită eșecului. Și nu pentru că animalul ar fi fost prin natura sa insensibil la blândețea cu care eu și Nahua căutam să ne apropiem de el pentru a-i câștiga încrederea, ci pentru că răutatea și cruzimea cu care fusese tratat până atunci îl înrăiseră peste măsură, transformându-l într-o brută fioroasă, însetată de sângele oricărei ființe umane la care ar fi putut ajunge.

Durase mult, neașteptat de mult recuperarea lui. Aproape șase luni până când turbarea din ochi i se stinsese complet și alte șase, până ajunsese să se obișnuiască cu vizitele noastre și să ne accepte ca pe niște prezențe echilibrate și prietenoase de care nu trebuia să se păzească. În seara în care lupul se plimbase alături de mine aproape un ceas în jurul țarcului, oprindu-se doar ca să adulmece vântul sau să asculte vocile venite de dincolo de lac, știusem că lupta fusese câștigată. Că răbdarea și perseverența noastră dăduseră roade, încrederea lui în bunele noastre intenții prinzând, în sfârșit, rădăcini. O reușită ce ne bucurase nespus și pe care urma să o consolidăm în timp, însă cu aceeași prevedere, fără a grăbi lucrurile, înțelegând că rănile trecutului nu puteau fi șterse cu buretele și că vindecarea era un proces lent ce trebuia să vină de la sine.

Căci, după spusele lui Nahua, care, înainte de a deveni grădinarul familiei mele, lucrase ca îngrijitor la un zoo, povestea bietului animal era cutremurătoare. Capturat de braconieri, acesta scăpase de la moarte ca prin urechile acului când traficanții de blănuri cu care discutaseră în sat nu mai apăruseră la locul stabilit spre a-și lua marfa; însă nu și de la suferință, după ce fusese apoi vândut unui circ ambulant, al cărui proprietar nu se obosise să pună prea multe întrebări în legătură cu proveniența sălbăticiunii.

Un loc unde, timp de mai multe luni, lupul o dusese cum nu se putuse mai rău, biciuit și privat de apă, ținut ore în șir la dispoziția dresorului, situația escaladând când animalul, exasperat de relele tratamente la care era supus, se repezise într-o zi la individ. Auzind de atac, înfuriat și sătul de problemă, proprietarul lăsase tot și se dusese întins la cușca lui, unde, imobilizându-l cu un ser paralizant, îi dăduse o mamă de bătaie soră cu moartea. Nefiind însă de ajuns ca să-i potolească și enervarea pricinuită de proasta investiție, omul ordonase ca corpu-i să fie azvârlit în arena leilor, răzgândindu-se în ultimul moment când îi venise o idee : să-l vândă. Dacă se mai punea pe picioare.

Iar lupul se pusese cât de cât, suficient cât să atragă un cumpărător, în două săptămâni el găsindu-se deja transferat la un zoo. Un zoo unde, din păcate, n-o nimerise mai bine, noii stăpâni refuzând să se îngrijească de coastele-i rupte, carnea sfâșiată, colții sparți. Simplul fapt că-l vedeau târându-și picioarele după apă, le era suficient să nu-și bată capul cu el. Lupul era viu, iar ei n-aveau de ce irosi bani pe serviciile unui veterinar. Nu le păsa de starea lui, ci doar de beneficiul pe care li-l aducea. În plus, altoirea încasată pentru nesupunere trebuia să-i fie învățătură de minte ! Dacă se apucau acum să o cocoloșească, sălbăticiunea se putea întoarce la vechile obiceiuri și asta trebuia evitat. Mai bine să nu-și bată capul cu ea. Avea să se refacă până la urmă ! se scuzaseră ei insolent. Că doar nu murea nimeni din câteva bice !

Fapt ce se adeverise mai repede decât crezuseră, născând astfel în mințile lor ideea că, pe spinarea lupului, ar putea scoate, în fapt, chiar mai mulți bani decât speraseră. Cum ? Începând a-l persecuta, amintindu-și de eticheta de ”bestie” pusă de proprietarul de circ. Când îl vedeau întins la soare pe un petec de iarbă veștejită, îl zgândăreau, silindu-l să se mute din loc. Când patrula în liniște pe lângă parapet, îl orbeau cu petarde, înnecându-l în fum. Când se așeza la umbră, îl țînteau cu bile de cauciuc. Totul pentru a-l forța să-și arate colții și a da frâu liber temperamentului brutal spre bucuria morbidă a gloatei avide de spectacole barbare.

Însă, într-una din zile, se întâmplase ceva ce-i trezise pe toți la realitate. Cu gând să îmbunătățească spectacolul cu o secvență inedită, unul dintre proprietari dispusese ca animalul să fie lăsat să flămânzească o săptămână întreagă, addendum la hărțuire, ca sâmbătă, luând în mâini o țepușă de care

atârna o halcă de carne proaspătă, să se cocoațe personal pe o scară spre a o flutura prin fața bietului lihnit. Inițiativă primită cu aplauze și urale de publicul retard, ce-l încuraja să continue torturarea victimei și să se fălească de acolo de sus cu succesul reprezentației.

Și tocmai într-un astfel de moment lovise dezastrul.

Cu un salt disperat, lupul apucase halca și nu mai voise să-i dea drumul, smucind-o cu toată puterea ce-i mai rămăsese. Luat prin surprindere, omul se aplecase mult peste parapet și dezechilibrându-se, se prăvălise în interiorul împrejmuirii. Uitând de carnea căzută în praf, ”bestia” se repezise întâi asupra lui, în câteva momente, transformându-l într-o horcăitoare masă însângerată. Agățându-se însă de viață, acela se ridicase cumva încercând să apuce brațele întinse peste geam, însă în clipa în care trupu-i crease o punte spre exterior, lupul și sărise pe el, escaladând gardul dintr-un salt și aterizând în mijlocul gloatei stupefiate. Iar isteria ce urmase fusese fără margini, oamenii îmbulzindu-se și călcându-se în picioare ca să scape din calea fiarei dezlănțuite, până când aceasta în nebunia sa găsise o ieșire și evadase în pădure.

Însă, nici acum sărmanul animal n-ajunsese prea departe. Căzând într-o groapă, fusese capturat din nou.

Între timp, terifiați de cele petrecute, unii ceruseră pedepsirea făptașului, dar alții se opuseseră ferm, argumentând că animalul fusese maltratat și provocat și ca atare, nu putea fi condamnat pentru o reacție firească. Disputele pe marginea vinovăției lupului încinseseră spiritele, însă inflamarea se atenuase după ce magistrații deciseseră despăgubirea victimelor. Oamenii își retrăseseră plângerile, iar animalul se întorsese la zoo.

Acolo, proprietarul cel obez supraviețuise atacului, însă, confruntat acum cu obligația de a plăti compensații victimelor, se gândea cu ură la cel care o cauzase. Voise chiar să-l împuște într-o noapte pe când îi credea pe toți dormind, însă, după ce fusese amenințat cu darea în vileag de către niște angajați de ispravă, renunțase, hotărând să se răzbune altfel.

Astfel, în mai puțin de un an de când îi fusese răpită libertatea, lupul urma a-și schimba stăpânul încă o dată și acela fusese momentul în care Nahua îmi vorbise despre oropsita creatură. Intuise că povestea avea să mă impresioneze și că voi dori să fac ceva pentru ea, rugându-mă să o cumpăr

eu înainte să nimerească pe mâinile vreunui alt netrebnic, încredințându-mă totodată că nu era atât de rea pe cât i se dusese vestea și că doar batjocura continuă făcuse din ea o brută. El avusese timp să o cunoască bine cât lucrase la zoo și era convins că nu se înșela. Credea sincer că putea fi dată pe brazdă în compania potrivită.

Inițial, îndemnul lui, deși formulat cu multe precauții, mă speriase. Cu toate că dintotdeauna apreciasem lupii, niciodată nu mă gândisem să țin unul pe lângă casă, nu pentru că mi-ar fi displăcut ideea, ci pentru că nu-mi închipuisem vreun moment că un lup adult ar putea fi îmblânzit, după spusele lui, exemplarul având în jur de doi ani și fiind probabil un alpha. Evident, nu se punea problema unei domesticiri - îmi confirmase el realist temerea - ci a unei încercări de integrare în sânul familiei. De a crea în sufletul lui sentimentul de apartenență la grupul nostru. Sentiment care să ne aducă un prieten mai loial decât oricare altul sau măcar satisfacția de a fi salvat un suflet, pe care, după ce-l vom fi ajutat să depășească trauma, să-l eliberăm în munți ca să se întoarcă la ai lui.

Iar vorbele sale îmi atinseseră o coardă sensibilă, acea nevoie dezinteresată de a schimba pe cât posibil un rău în bine. Nahua avea dreptate. Nu trebuia să mă tem. Puteam salva împreună acest suflet de la distrugerea iminentă.

O hotărâre pe care o luasem într-o săptămână, nefiind vreme de ezitări.

Proprietarul, ai cărui ochi mici și răi și față tumefiată de groaznice cicatrici îmi provocaseră repulsie încă de la prima privire, fusese surprins de oferta mea. Și-l amintea pe Nahua - așa cum își amintea și străduințele-i de a ușura suferințele animalului înainte de a pleca din serviciul lui. Începuse s-o scalde. Nu era prea sigur că voia să-l vândă. Se mai gândise la cele petrecute și-și recunoștea o parte din vină. Nu-i purta pică lupului. Se înțeleseseră bine până în ziua *aceea* și aveau să se înțeleagă și de aici înainte. De ce să se lipsească de un prieten pe care chiar îl aprecia pentru spiritu-i puternic, doar din pricina unei mici glume care ieșise prost ?

Iritată de prefacătoria lui ieftină, eu mă încruntasem. Nahua, în spatele meu, scrâșnise din dinți. Abținându-mă să nu deraiez de la tonul politicos, mărisem suma. Individul, prefăcându-se jignit, se foise în scaun. Ca să termin mascarada și să mă pot îndeparta mai repede de vibrațiile lui joase ce nu doream să mă atingă, dublasem oferta (fără să mă gândesc la cum se

putea întoarce asta împotriva mea dacă deschideam calea lăcomiei). Nemernicul lăsase la o parte manierele fățarnice și mă înștiințase sec că el nu vinde capre în târg. Eu, căznindu-mă să nu stric totul din pricina repulsiei, înghițisem nodul pus în gât. N-aveam prea multe posibilități de manevră și, navigând într-un canal îngust, se impunea să fiu prudentă. Să abordez tratativele cu tact și fără să mă ruinez.

Cu un efort mascat, îmi schimbasem expresia afișând un zâmbet. De cealaltă parte a mesei, gura diformă a individului se strâmbase schimonosit. Îl întrebasem simplu ce sumă ar compensa despărțirea de lup. El îmi comunicase o cifră exorbitantă.

Multă putere îmi trebuise atunci ca să-mi stăpânesc supărarea, degetele albindu-mi-se în pumnii strânși. Deoarece totul era pierdut. N-aveam cum produce o schimbare în bine în existența acelei biete ființe. Nu puteam plăti un asemenea preț.

Însă Nahua, mirosind cum stătea treaba, găsise iute un pretext ca să mă scoată din încăperea slinoasă, pe hol cerându-mă în șoaptă să-l las pe el să se ocupe de om, asigurându-mă că știa exact cum să-l ia ca să aducă discuțiile la un nivel rezonabil. Eu, deprimată, îl lăsasem să încerce, așteptând afară, pe alee.

Și în zece minute, acesta se întorsese cu bucuria în ochi. Proprietarul fusese de acord cu vânzarea pentru o sumă puțin mai mare decât prima mea ofertă. Eu, uimită și emoționată, îl îmbrățișasem pe Nahua ca pe un frate. Niște zile mai târziu, lupul fusese instalat la Shandaken, iar de atunci … totul se schimbase.

Însă, munca dusă pentru recuperarea lui fusese cea mai mare provocare din viața mea, cu îndoieli pe care nimeni nu mi le putuse alunga și întrebări la care nimeni nu știuse a răspunde. Aproape un an trăisem cu convingerea că eforturile noastre nu vor duce acolo unde speram. Cu excepția lui Nahua, care era încredințat că nu puteam afla o cauză mai bună pentru care să merite să așteptăm și să luptăm, nimeni altcineva nu privea cu ochi buni sălbăticiunea din țarc. Când venise momentul să-mi anunț intenția de a o găzdui pe proprietatea mea pe termen nedefinit, toți căscaseră gura la mine ca la urs. Mama își dusese mâinile la piept îngrozită, tata făcuse ochii cât cepele de pe luncă, iar vajnicii mei amici, de la care chiar avusesem

așteptări, se întrebaseră unii pe alții, cu priviri mute, dacă nu cumva eram într-o doagă.

Firește, aș fi putut-o scuti pe mama de încă un șoc care să-i scoată peri albi înainte de vreme - deși socoteam că ar fi trebuit să se fi obișnuit deja cu modul meu mai deosebit de a fi - însă asta ar fi însemnat să o împiedic să mă viziteze acasă, ceea ce era absurd. În pofida micilor sale neajunsuri, îmi iubeam mama și doream să-i las libertatea de a mă vizita oricând poftea. Kapalua era departe și o vedeam destul de rar. Tocmai de aceea trebuia să o pun la curent cu schimbările. Nu voiam să-i cauzez un atac de cord într-o noapte, când se pornea lupul să-și urle la lună neostoitul dor de ducă.

Încercasem să explic tuturor că acest animal avea nevoie de ajutor. Era malnutrit, chinuit în ultimul hal, ajuns la capătul puterilor. Avea oasele fisurate, mușchii slăbiți, vederea tulbure. Nu putea fi eliberat în starea asta în sălbăticie, fiindcă n-ar fi supraviețuit. Îi trebuia timp să se liniștească, să se întărească, să-și recapete încrederea în sine. Să redescopere sprijinul unui clan și viața fără umilințe.

- Iar tu eşti persoana cea mai indicată care să-i ofere acest sprijin, Mo ?! exclamase mama necăjită.

- Poate că nu, răspunsesem obosită de atâtea explicații. Însă sunt singura persoană dispusă să-și asume aceasta sarcină. Vreau să ofer acestui sărman animal șansa de a se întoarce, cândva, cu bine, în mediul său natural.

Văzându-mă hotărâtă, nici prietenii nu mai insistaseră, cu toate că afirmaseră unanim că asta era cea mai nebunească idee ce-mi venise vreodată.

Dezaprobarea generală mă demoralizase puțin, întrucât contasem pe compasiunea celor apropiați. Înțelegeam îngrijorarea legată de siguranța mea și a copiilor și le eram recunoscătoare pentru asta, însă, nu-și dădeau seama că n-aș face niciodată ceva care să-i pună în primejdie pe micuți ? Cum să le treacă prin cap că nu mi-aș lua toate măsurile de precauție ?! Credeau că aveam mintea plecată cu sorcova ?!

Mă consolasem însă oarecum cu bucuria nedisimulată a șoriceilor, care se arataseră încântați de plan. Știau cum arăta un lup - văzuseră la tv - totuși, la vârsta lor, nu făceau diferența între un lup și un câine. Pentru ei,

animalul ce urma a fi adus la Shandaken, nu era altceva decât un nou tovarăș de joacă, la fel de inofensiv precum Blackie și Spiky, cățeii cu care alergau prin parc toată ziua. În căpșoarele lor, noul venit nu putea fi mai rău decât aceștia doi în cele mai proaste zile ale lor, când, refuzând să se mai lase trași de urechi, se refugiau sub terasă - motiv pentru care le și explicasem cu toată seriozitatea de ce nu vor putea să-i dea lupului biscuiți din palmă și de ce nu-l vom putea lăsa să umble liber prin parc. Inocența lor cu privire la animalele sălbatice era adorabilă, însă asta nu trebuia să-mi înmoaie vigilența. Până când starea lupului nu se va fi ameliorat semnificativ, copiii trebuiau să stea departe de țarcul lui și oricât de mare le va fi curiozitatea, vor trebui să aștepte.

Da … Din multe puncte de vedere, mutarea lupului la Shandaken fusese o experiență dificilă, însă și una de neuitat, în special datorită copiilor. Deoarece, din ziua în care le dădusem voie, opt luni mai târziu, să se apropie de împrejmuire, dispoziția lui cunoscuse o schimbare, pe cât de neașteptată, pe atât de binevenită. Deși, în primă fază, mă temusem că, în prezența lor expansivă, nervozitatea lui ar putea crește, lucrurile se petrecuseră invers. Văzându-i apropiindu-se, el îi studiase curios - făcând probabil legătura și cu glăscioarele pe care le auzise întreaga vară certându-se pe jucăriile împrăștiate pe peluză - și nepărând deranjat de neastâmpărul lor. Încurajată de calmul cu care primise prima vizită, mai permisesem una, care, spre bucuria mea, se derulase la fel. Idem toate celelalte, interesul lui pentru micuți crescând constant, până la a ajunge chiar, în pofida comportamentului sobru, să se bucure de vizitele lor.

Nu-i întâmpina niciodată entuziast - cum ar fi putut ? - însă licărirea ce i se ivea în ochi când îi auzea venind, îi trăda mulțumirea. Fiindcă copiilor nu le era frică de el, purtarea lor dezinvoltă având un efect pozitiv asupra lui. Evident, deschiderea spre lumea inocenței era în continuare un pas delicat, ce-l făcea uneori să șovăie și să bată în retragere, însă legătura ce se crea acum între el și ei era vie și stabilă, consolidându-se treptat, șlefuindu-se și transformându-se strop cu strop în atașament. *Exact* acel atașament de care-mi vorbise Nahua la început și pe care eu nu mi-l imaginasem niciodată a fi, cu adevărat posibil, între o sălbăticiune și o ființă omenească.

Deodată, o cracă trosni pe undeva și tresărind, am privit într-acolo. În același timp, Koa scrută și el în adâncul lăstărișului.

Nu-mi era teamă (cum mi-ar fi putut fi însoțită de el ?) însă, prinsă în gânduri, mergeam mai atentă pe unde călcam decât la vietățile ce mișunau prin făget. Știam că dacă era vreo primejdie, lupul avea să sară să mă protejeze înainte ca eu să simt măcar de unde ar veni aceasta, și, cu toate că nu doream să-l pun în primejdie, uneori, mă lăsam în grija sa, știind că asta voia, *devotamentul său* pentru mine și familia mea fiind o stare de lucruri certă, bătută în cuie. Simplu, autentic, nețărmurit, necondiționat. O loialitate de care nimeni n-ar vrea să se lipsească vreodată, dacă asta ar depinde exclusiv de voința sa.

Și totuși ... În ciuda acestui considerent, eu o făcusem. Dăruisem acestui suflet credincios libertatea. Libertatea de a se întoarce la ai lui și de a fi ceea ce se născuse să fie.

Copiii îl adorau. Nahua, care se ocupase de el tot atât de mult cât o făcusem și eu, îl numea băiatul lui. Prietenii, care, la început, se arătaseră sceptici în privința reabilitării sale, ajunseseră să mă întrebe de ce nu-l luam și pe el când mergeam cu kayakul pe râu. Chiar și mama se învățase cu urletele lugubre, nocturne, ce-ți ridicau părul în cap cu jalea lor, ca mai târziu, după ce se obișnuise și cu prezența-i matinală pe pajiștea din fața casei, unde-și făcuse obiceiul de a aștepta copiii să iasă, să capituleze în fața felului protector în care se purta cu ei, admițând cu onestitate că se înșelase în privința lui și că era, în fapt, demn de toată încrederea.

Toți se atașaseră de el în răstimpul petrecut împreună. *Toți* țineau la el ca la un membru al familiei. Cât despre mine, ce ar mai fi fost de spus ? Eu îl iubeam mai mult decât toată lumea la un loc.

Însă, asta nu-mi dădea dreptul de a dispune de viața sa după cum pofteam. Lupul nu era proprietatea mea, chiar dacă plătisem pentru el. Banii aceia nu cumpăraseră o jucărie pentru copiii mei, ci răscumpăraseră libertatea unei ființe vii, inteligente, puternice și brave, căreia destinul îi dăduse o lecție dură despre interacțiunea cu oamenii. Niciodată de când intrase în viața noastră, nu mă considerasem stăpâna lui și nici el nu mă considera așa, legătura noastră derivând dintr-o înțelegere tacită și suport reciproc, amândoi acționând uneori parcă împinși de aceeași nevoie. De același foc interior. Instinctul de clan. Nu puteam îngădui atașamentului meu egoist să-l separe pentru totdeauna de mediul după care tânjea. Trebuia să-i redau libertatea, așa cum promisesem.

O promisiune ce mă ținuse atunci multe zile în dilemă și multe nopți trează până în zori. Oare era bine ce voiam să fac ?

Neștiind pe unde fusese capturat, hotărâsem cu Nahua să-l ducem cât mai departe în munți, acolo unde vânatul se găsea din belșug și vânătorii nu se încumetau să pătrundă. De asemenea, să construim un mic adăpost în zonă și să pregătim copiii pentru momentul despărțirii.

Despărțire … Îmi venise greu să deschid subiectul, când micuții se agățau cu atâta drag de gâtul lupului și-i povesteau câte'n lună și-n stele. Nu voiam să văd întristare pe chipurile lor luminoase, însă speram că vor înțelege că prietenul lor trebuia să se întoarcă la cei de-un sânge cu el, că locul lui nu era printre oameni și că oricâtă dragoste i-am purta noi, nu-i puteam totuși înlocui pe frații și surorile lângă care crescuse. Ca să ducă viața ce-i era menită, avea nevoie să se întoarcă în sânul haitei sale și tocmai pentru că toți îl iubeam atât de mult, trebuia să-l ajutăm să o regăsească.

Spre surprinderea mea însă, ei primiseră explicațiile în modul cel mai natural, fapt ce-mi îndulcise amărăciunea, într-o lună, reușind să privesc lucrurile puțin mai optimist și să pun și totul la punct în ceea ce privea mutarea temporară în munți. Acolo, după ce mă sfătuisem din nou cu Nahua asupra celei mai eficiente căi de a-l face să se îndepărteze, hotărâsem să nu-l mai hrănim și neavând motive să amânăm, puseserăm planul în practică încă din prima seară. O săptămână încheiată, lupul se purtase ca și cum n-ar fi observat nici o schimbare în atitudinea noastră, patrulând, adulmecând și observând împrejurimile, așa cum o făcuse și acasă, diminețile găsindu-l tot în fața intrării, păzind-o de la o depărtare rezonabilă. Nici cu o privire nu cerșise mila noastră, veghindu-ne neobosit și fără a ne lua în seamă încercările de a-l ignora. Apoi, alte trei zile se succedaseră identic, eu începând să mă îngrijorez pentru sănătatea lui. Cât putea s-o mai țină așa ? Va continua să facă de strajă până aveau să i se înmoaie picioarele ? Cum va mai putea vâna sleit de puteri ? Și alarmată de gravitatea situației, îl rugasem pe Nahua să vâneze ceva ca să-l hrănească, însă el îmi combătuse agitația spunându-mi că lupul era destul de robust ca să mai reziste și că nu trebuia să cedăm pe ultima sută de metri. Într-una din zilele următoare, *sigur* avea să se întâmple ceva, deoarece îl văzuse deja luând urma unui mistreț ce se adăpase la baltă. Nu mai aveam mult de așteptat. Câteva zile

doar ... Iar eu îmi înghițisem neliniștea dorindu-mi să aibă dreptate. Nu mi-aș fi iertat-o, dacă lupul pățea ceva din cauza nechibzuinței mele.

Însă avusese, în a paisprezecea dimineață, noi găsind locul din fața ușii gol. Nici picior de lup pe nicăieri. Koa dispăruse fără urmă.

Nahua jubilase. Eu privisem în jur, descumpănită. Chiar plecase ? În ce parte o luase ? Probabil tot spre baltă, pe urmele turmei de căprioare poposite ieri pe pășunea din vale - spusese el și cum urmele păreau să confirme presupunerea, merseserăm toți într-acolo, în nădejdea că vom descoperi dovada că lupul ucisese. N-o găsisem și nici noaptea n-adusese vreo veste. La fel, ziua următoare.

Sentimente contradictorii începusera atunci a mă măcina. Nu puteam nici să mă bucur, nici să nu mă îngrijorez. Cu toate că rațiunea îmi spunea că lucrurile mergeau în direcția bună, inima îmi era tristă, abătută. Nu reușeam să zâmbesc copiilor ce voiau să afle de la mine dacă lupul își găsise familia din pădure.

Noi zile trecuseră fără indicii. Începuserăm a ne gândi la plecare. Nu mai avea rost să stăm la refugiu. Misiunea noastră își atinsese scopul. Koa se întorsese acasă și asta trebuia să facem și noi. Cu inima strânsă, urcasem prichindeii în mașină și demarasem - lăsându-l pe Nahua, la rugămintea lui, să mai aștepte acolo o vreme, pentru a se asigura că lupul era în stare să se descurce și nu se întorcea flămând - conducând sute de mile până la Shandaken, aproape fără să văd șoseaua. Căci nu știam dacă-mi doream ca lupul să se mai întoarcă, părți egale din mine ducând o luptă acerbă, una împotriva celeilalte.

Apoi, la o lună, sosise și Nahua. Iar când lupul îmi sărise pe neașteptate în brațe, trăisem unul dintre cele mai emoționante momente din viață ... Întrebând ce și cum, aflasem că se întorsese la adăpost în mai multe rânduri, că ne căutase și așteptase, însă nu din motivele pentru care mă temusem - complet neîntemeiate, el dovedindu-se perfect capabil să-și poarte de grijă - ci chiar pentru cel la care sperasem. Da, poate că sălbăticia îi redase lupului vigoarea și siguranța de sine de odinioară, însă nu reușise să-l convingă să rupă și legăturile cu cei care-l iubeau. În ziua în care Nahua îl văzuse așteptând lângă roata mașinii, înțelesese că lui Koa îi era dor de familie. Dor de glăscioare certărețe, alergătură zvăpăiată și îmbrățișări drăgăstoase. Dor de mine și de copii. Și fericit, nu mai întârziase. Îl invitase pe banchetă

și gonise acasă, fără a se mai gândi la motivul pentru care noi toți, prietenii săi, îl duseserăm în munți și-i spuseserăm ”Rămâi cu bine”.

Am surâs, amintindu-mi momentele în care hotărâsem ca lupul să-și împartă de acum încolo viața după cum simțea (între Shadaken și sălbăticie) și, cu ochii la norii albi și pacea în inimă, am murmurat :

- Întortocheate, căile vieții …

*